

jo igrali otec tam na Češkem, tam daleč, tam daleč... Jan je iskal v harmoniki tiste sladke pesmi, a je ni mogel najti.

»Tisto, razumeš, tisto...« je šepetnil malček.

»Ne znam,« je zelo žalostno odgovoril Jan.

»Ne znaš?« je trpko ponovil bratec.

»Pojdiva!« je pomignil oni in vstal s stopnice.

Z zasolzenim očesom se je ozrl po nas, in lice mu je utripalo v bolestnem usmevu, ko nam je v slovo zaigral spet tisto veselo, poskočno melodijo, ki je s svojimi hripavimi glasovi, s svojo enakomernostjo in brezkončnostjo segala tako globoko do srca.

Ko sta odšla, sem pogledal za njima. Zunaj na cesti je rosil mrzel dež. Sredi ulice sta fanta obstala.

»Te zebe, Vaclav?« je dejal starejši, še zmemrom nalahno pritiskajoč z zardelimi, trdimi prsti na harmoniko, in se zamišljen, s povešeno glavo oziral po blatni, mokri cesti.

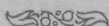
»Jan, ali tebe zebe?« je vpraševal mali Vaclav in tlačil premrazeni rokci v raztrgane žepe.

In nobeden ni odgovoril, samo žalostno, usmijeno sta pogledala drug drugega.

Brez besed, plašno in s povešeno glavo sta izginila v sosednji veži —

Uboga otroka!

Jože Plot.

Igra je igra.

10. Na mostu.

Ali poznate gabrovo in javorjevo seme? Gotovo pa ne veste, kako je pripravno za igro. Pa še prav lepa je tista igra. Naj jo vam opišem.

Če nabereš dovolj gabrovega ali javorjevega semena, pojdi z njim na precej visok most, pojdi pod streho ali v zgornjo hišo in spuščaj seme za semenom na tla. Kaj boš videl? Kakor bi hiteli angelčki na svojih lahkih perutih na zemljo. To je bilo veselja, ko smo izpod strehe spuščali te »angelčke«, pa je potegnil veter, in »angelček« je šel včasih skozi okno naravnost v hišo.

Zadovoljen starček.

»Mama, angelček gre, angelček,« je vpila vsa vesela Kržetova Francka, ko je priletel tak »angelček« skozi okno v hišo.

»Mama — nagelcek — nagelcek,« je jecjal za njo triletni Jožek in poizkušal, da bi ga ujel. Ali »angelček« se je vrtil prehitro, Jožek pa je bil prepočasen, in »angelček« mu je ušel in padel na tla.

»O ubozec, ubozec,« ga je nagovarjal Jožek, »o, ubozec!« in pobiral »angelčka«, ki je padel na tla.

V tem je pritekel v hišo Janezek, ki je bil dosedaj pod streho.

»Mama, ali smem iti na most? Vi ne veste, kako je prijetno gledati angelčke, kako frče v vodo in kako lepo plavajo.«

»Nikar ne hodi, Janezek. Radovna je globoka. Lahko vanjo padeš.«

»Mama, no, samo malo, no —«

»Le doma bodi.«

Težko je ubogal Janezek, ubogal je pa le. Ali ko so odšli mama na »Hotunje«, na njivo, takrat je pa potekla Janezkova pokorščina. Kar naenkrat — smuk! — skozi vrata, pa je bil že na mostu. »Angelčki« so frčali v vodo, da je bilo veselje, in Janezek je naročal vsakemu posebej:

»Angelček, pojdi dušice iskat,
angelček, pojdi dušice iskat,
reši jih pekla, reši jih vic,
nesi v naročje Kraljice devic.«

Močan veter je začel vleči in odnašati »angelčke« pri eni strani mostu noter, pri drugi pa ven. Torej zopet nekaj novega! Janezek je pa tekal od ene strani do druge. Vse je hotel videti. Nepričakovano pa se mu je zmedel korak, Janezek je omahnil, prevagal se in padel v Radovno.

Od nog do glave premočenega je prinesel mlinarjev Jože Janezka domov. Dovolj pokore je imel potem za svojo nepokorščino in radovednost. Drugič se bo premislil, preden se bo šel igrat na most.

J. E. Bogomil.

